

Súd: Okresný súd Humenné
Spisová značka: 2T/95/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8323010771
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Dubová PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSHE:2024:8323010771.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Humenné samosudkyňou JUDr. Gabrielou Dubovou, PhD. v trestnej veci proti obžalovanému : A. B., nar. XX.X.XXXX v B. C. D. C., bytom E. XXX, F. XXXXX, G., H., I. stíhaný pre zločin prevádzactva podľa § 355 ods. 1, ods.3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona na hlavnom pojednávaní dňa 14. marca 2024 v Humennom takto

rozhodol:

Obžalovaný A. B., nar. XX.X.XXXX v B. C. D. C., bytom E. XXX, F. XXXXX, G., H., I., toho času vo výkone väzby v ÚVV Košice,

je vinný, že

po predchádzajúcej dohode s presne nezistenou osobou pod prezývkou G. B. J. a v úmysle vykonať prevoz viacerých nelegálnych migrantov naprieč územím Slovenskej republiky, odišiel z miesta trvalého bydliska v I. na svojom osobnom motorovom vozidle do mesta K. a po tom čo sa za pomoci osoby G. B. J. telefonicky skontaktoval s týmito osobami, dňa 8.8.2023 v čase po 11.00 hod., na presne nezistenom mieste neďaleko vlakovkej stanice v K. tieto osoby počkal, kým ho našli podľa údajov poskytnutých osobou G. B. J. a následne do svojho osobného motorového vozidla značky Mercedes Benz, striebornej farby, EČV: C. B., imatrikované v I., VIN: F. zobral troch štátnych príslušníkov C. B. republiky a to L. B. G., nar. XX.XX.XXXX, J. B. G., nar. XX.XX.XXXX a I. K., nar. XX.XX.XXXX a dvoch štátnych príslušníkov M. B. republiky a to B. C., nar. XX.XX.XXXX a K. K., nar. XX.XX.XXXX, všetci bez platných cestovných dokladov, ktorí sa predtým ako občania krajiny, ktorá nie je členským štátom Európskej únie nelegálnym spôsobom dostali na územie Slovenskej republiky a boli v tom čase na základe rozhodnutí súdu ako maloletí cudzinci bez sprievodu umiestnení v Centre pre deti a rodiny v K. na ulici J. I. N. XXX/X, pričom v uvedený deň z tohto zariadenia postupne ušli, následne s týmito osobami vyrazil z mesta K. s cieľom dopraviť ich do O., kde ich mali ďalšie nestotožnené osoby prevziať a zabezpečiť ich ďalší prevoz do krajín ich konečnej destinácie I. B. P., pričom obvinený bol s týmito migrantmi na svojom osobnom motorovom vozidle zastavený toho istého dňa až v čase o 17:45 hod. na zjazde z diaľnice R1 v smere na obec O. H. OO PZ Zlaté Moravce,

t e d a

pre osobu, ktorá nie je štátnym občanom Slovenskej republiky alebo osobou s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky, organizoval prechod cez jej územie, také konanie umožnil a v ňom pomáhal a tento čin spáchal závažnejším spôsobom konania - na viacerých osobách, t ý m spáchal

zločin prevádzactva podľa § 355 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona,

z a t o s a o d s u d z u j e

podľa § 355 ods. 3 Trestného zákona, za použitia § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j), písm. l) Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 (per analogiam) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 8 (osem) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd zaraďuje obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd ukladá trest prepadnutia vecí, a to:

- motorové vozidlo zn. Mercedes Benz, striebornej farby, VIN : F., ev. č. C. – B. XXX, ktoré je imatrikované v I..

- mobilný telefón značky Samsung, bielej farby, IMEI : 350196020779171.

Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona vlastníkom prepadnutých vecí sa stáva štát Slovenská republika.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry Humenné podal dňa 13.12.2023 na tunajší súd obžalobu na obžalovaného A. B. pre skutok uvedený vo výrokovvej časti rozhodnutia, ktorý bol po právnej stránke kvalifikovaný ako zločin prevádzachstva podľa § 355 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. j) Trestného zákona.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 14.3.2024 obžalovaný po poučení podľa § 257 Trestného poriadku urobil vyhlásenie, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Súd uznesením podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku vyhlásenie obžalovaného o spáchaní skutku uvedeného v obžalobe prijal a súčasne v zmysle § 257 ods. 8 Trestného poriadku vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu priznania nevykoná a vykoná len dôkazy súvisiace s výrokom o treste, náhradou škody a ochranného opatrenia. S ohľadom na vyhlásené uznesenie o prijatí vyhlásenie obžalovaného o vine zo spáchania skutku v obžalobe, súd uznal obžalovaného za vinného zo zločinu prevádzachstva podľa § 355 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. j) Trestného zákona.

Obžalovaný vo svojej výpovedi uviedol, že ľutuje skutok, ktorý spáchal a veľmi rád by sa vrátil k normálnemu životu, k rodine. Má 5 detí, jeden je inžinier, jeden lekár, takisto má syna šampióna boxera a jednu dcéru šéfkuchárku v kuchyni, pričom jeho najmladšia dcéra má 10 rokov a potrebuje jeho pomoc a má aj manželku. Obžalovaný ďalej uviedol, že v I. žil 10 rokov a za celý ten čas mal len jeden dopravný priestupok, v živote nebol vo väzení pre žiadny priestupok ani hádku, preto by sa rád vrátil k rodine. Apeloval na súd, aby mu uložil podmienený trest, aby sa mohol vrátiť do normálneho života.

Podľa výpisu z evidencie priestupkov, obžalovaný nemá záznam v evidencii priestupkov. Taktiež nemá záznam ani v odpise z registra trestov. Podľa správy národnej ústredne Europol zo dňa 22.8.2023 obžalovanému bolo rozhodnutím súdu odobraté vodičské oprávnenie a taktiež mal byť v apríly 2019 políciou riešený za jazdu bez vodičského preukazu, za čo mu bola uložená skúšobná lehota. Vzhľadom na absenciu rozhodnutí v predmetných veciach, preto súd pri ukladaní trestu tieto údaje vyhodnotil v prospech obžalovaného.

So súhlasom obžalovaného, jeho obhajcu a prokurátora bol prečítaný znalecký posudok vypracovaný znalcom z odboru Kriminalistiky, odvetvie Kriminalistickej informatiky a kriminalistickej fotografie a videa JUDr. Ing. Radoslavom Hromekom. Prílohu č. 3 k znaleckému posudku tvorí USB, na ktorom bola vykonaná záloha dát aj z mobilného telefónu, ktorý bol vydaný obžalovaným, a to zn. Samsung. Z prílohy znaleckého posudku č. 3 boli oboznámené údaje, ktoré boli archivované v adresári P1_MT_Samsung, teda z mobilného telefónu obžalovaného a zo súboru „Hovory.pdf“ bolo oboznámené, že dňa 8.8.2023 v čase o 0:32:58, bolo telefonované na telefónne číslo XXXXXXXXXXXX a z telefónneho čísla XX XXXXXXXXXXXX. Obžalovaný k tomuto hovoru uviedol, že používal I. N., ktoré začínalo na 49. Dňa 7.8.2023 o 21:28:04 hod. bol uskutočnený telefonický hovor od telefónneho čísla XX XXXXXXXXXXXX na telefónne číslo XXXXXXXXXXXX, pričom obžalovaný k tomuto hovoru uviedol, že to bolo zrejme s G. B. J.. Z elektronickej komunikácie z archivovaného súboru „Q.“ bola oboznámená fotografia zaslaná 7.8.2023 o 21,43 hod. z čísla XXXXXXXXXXXX. Zo súboru „Chat.pdf“ boli oboznámené zaslané

súradnice z telefónneho čísla XXXXXXXXXXXXXXX@X.XXXXXXXXXX.XXX dňa 7.8.2023 o 22:00:50, kde sú súradnice s označením K., XXX XX K..

Zo zápisnice o ohliadke miesta činu zo dňa 08.08.2023 vyplýva, že to miesto sa nachádzalo na zjazde z diaľnice R1 na Beladice a predmetom ohliadky bolo motorové vozidlo Mercedes Benz striebornej farby, M. N. C. – B. XXX a súčasťou zápisnice bola aj fotografia prevázaných osôb.

Z odborného vyjadrenia podaného znaleckou organizáciou JHS s.r.o. vyplýva, že všeobecná hodnota motorového vozidla Mercedes Benz, striebornej farby, VIN : F., ev. č. C. – B. XXX, bola ku dňu 8.8.2023 v sume 1.844,- eur.

Podľa správy národnej ústredne Europol zo dňa 21.9.2023, obžalovaný vstúpil prvýkrát do I. dňa 3.12.2015 a bol mu udelený štatút utečenca, kde mu bolo taktiež udelené povolenie na pobyt. Jeho súčasné povolenie na pobyt je platné do 29.8.2025.

Zo správy národnej ústredne Europol zo dňa 22.9.2023 vyplýva, že obžalovaný je registrovaný ako majiteľ vozidla Mercedes – Benz, strieborne, VIN: F., ev. č. C. XXX a zároveň podľa lustrácie Európskeho informačného systému vozidiel je motorové vozidlo s ev. č. C. XXX evidované na obžalovaného ako držiteľa.

Obhajca na hlavnom pojednávaní predložil súdu rozhodnutia okresných súdov, a to rozsudok Okresného súdu Poprad sp.zn. XX/XX/XXXX, Okresného súdu Bardejov sp. zn. 10T/32/2023, Okresného súdu Prešov sp.zn. 31T/78/2023, ktoré sa týkali odsúdení pre zločin prevádzachstva podľa § 355 ods. 2, ods. 3 písm. d) Trestného zákona, prípadne § 355 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona, kde boli ukladané tresty odňatia slobody vo výmere 2 roky s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 5 rokov, pričom súdy pri týchto rozhodnutiach aplikovali ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona. Všetky vyššie uvedené rozhodnutia s poukazom na ustanovenie § 172 ods. 2 Trestného poriadku neobsahujú odôvodnenie. Obhajca taktiež predložil súdu rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci O. B. R. proti Slovenskej republike.

Prokurátor v záverečnej reči navrhol uznať obžalovaného za vinného v zmysle obžaloby a uložiť mu trest odňatia slobody pri dolnej hranici trestnej sadzby so zaradením do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Vzhľadom na vyhlásenie obžalovaného o vine, prokurátor taktiež uviedol, že je možné akceptovať aj zníženie trestu o jednu tretinu pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Zároveň navrhol uložiť trest prepadnutia motorového vozidla a mobilného telefónu, ktoré patria obžalovanému, a ktoré boli využité ako nástroj trestnej činnosti. Podľa prokurátora obhajobou predložené rozhodnutia Okresných súdov, ktoré boli vydané v obdobných veciach týkajúcich sa zločinu prevádzachstva neobsahujú odôvodnenie, a preto nie je možné zistiť, aké mimoriadne okolnosti prípadu alebo pomery páchatelia boli v týchto konaniach vzhliadnuté. V rámci tejto prejednávanej veci však takéto mimoriadne okolnosti prípadu, ani pomery páchatelia prokurátor nevzhliadol. K rozhodnutiu Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci O. B. R. proti Slovenskej republike, prokurátor uviedol, že toto sa týka oblasti civilného práva a civilného konania na viacerých súdnych inštanciách v rámci civilného procesu v SR. Samozrejme zohľadňuje jeho nosnú podstatu, týkajúcu sa práva na spravodlivé súdne konanie, ktoré je bezpochyby nutné aplikovať aj na trestné právo a trestné konanie, avšak podotkol, že nosným problémom v predmetnom prípade bola rozdielna súdna prax, na ktorú nereagovali a túto nezjednotili ani inštančne vyššie súdy a to krajský súd, Najvyšší súd a Ústavný súd SR.

V záverečnej reči obhajca poukázal na skutočnosť, že uloženie nepodmieneného trestu odňatia slobody aj po jeho znížení by bolo neprimerané prísne. Rozsudky, ktoré predložil, nie sú odôvodnené, čo nemožno, podľa obhajcu pričítať na ťarchu jednak tých odsúdených a už vonkoncom nie jeho klienta. Ďalej predniesol, že nechce hypoteticky uvažovať o trestných sadzbách, ktoré sú v Trestnom zákone, ktorý ešte nenadobudol účinnosť, ale z jeho pohľadu trestnoprávna politika štátu s trestnými sadzbami určite nie je v súlade s právom Európskej Únie. Zároveň poukázal na ekonomický aspekt, keď uviedol, že je všeobecne známe, že jeden väzeň vo výkone trestu alebo vo výkone väzby ročne stojí štát zhruba 20.000 Eur, pričom Maďarsko minulý rok bez ďalšieho trestného postihu, vyhostilo všetkých prevádzachov, pretože ich rozumne nechceli držať vo výkone väzby a výkone trestu. Podľa obhajcu, nemožno vychádzať len striktno z trestnej sadzby v Trestnom zákone, ale súd má možnosť na rozdiel od prokuratúry znížiť trestnú sadzbu o jednu tretinu, ale až na podmienený trest aj pri tejto trestnej sadzbe,

nakoľko nepodmienečný trest môže byť zákonný, ale v tejto veci nebude spravodlivý. Je presvedčený, že uložením nepodmienečného trestu aj po jeho znížení, bude jeho klient diskriminovaný. Pokiaľ ide o trest prepadnutia veci a vyhostenia, tak tento navrhuje a ďalej poukázal aj na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, a to v prípade K. proti C., pričom pointa je v tomto prípade v tom, že diskriminácia klienta, ktorý dostane nepodmienečný trest je minimálne daná už vo vzťahu k týmto rozhodnutiam troch okresných súdov, ktoré predložil.

Obžalovaný v záverečnej reči prejavil ľútosť a prosil súd, aby sa mohol vrátiť k svojmu životu, beztrestnosti a pripojil sa k vyjadreniam obhajcu.

Pri rozhodovaní o treste, súd vychádzal zo základných zásad ukladania trestov uvedených v § 34 Tr. zák., pričom prihliadol najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Pri úvahách aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, vychádzal súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu. Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatel'om trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabránenie v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchova k riadnemu životu) a jednak aj voči ďalším občanom - potenciálnym páchatel'om, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a.

V rámci úvah o druhu trestu a jeho výmere súd prihliadol aj na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností v zmysle ust. § 38 ods. 2 Tr. zák. U obžalovaného súd vzhliadol poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm.j), písm. l) Trestného zákona, a síce, že sa obžalovaný na hlavnom pojednávaní ku skutku priznal a úprimne ho oľutoval a zároveň súd vyhodnotil aj poľahčujúcu okolnosť, že viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, a to s poukazom na vyššie uvedené vyhodnotenie lustrácii týkajúcich sa obžalovaného. V tomto smere prihliadal na skutočnosť, že v odpise z registra trestov a vo výpise z evidencie priestupkov nemal obžalovaný žiaden záznam. V súlade s ustanovením § 38 ods. 3 Trestného zákona súd upravoval trestnú sadzbu a súd znížil hornú hranicu o 1/3.

Základná trestná sadzba pre zločin prevádzacstva podľa § 355 ods. 3 Trestného zákona je 7 až 10 rokov. S poukazom na prevahu poľahčujúcich okolností podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona, súd upravil, znížil hornú hranicu trestnej sadzby o 1/3, pričom upravená trestná sadzba tak bola 84 mesiacov až 108 mesiacov.

V tejto súvislosti súd v žiadnom prípade nebagatelizuje trestnú činnosť obžalovaného, avšak aj modifikovanú trestnú sadzbu (zníženie hornej hranice) s ohľadom na vyhlásenie obžalovaného o vine zo spáchania skutku a jeho oľutovanie, súd vyhodnotil ako neprimerane represívnu. V tejto súvislosti súd poukazuje na Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016, podľa ktorého je možné aj v prípade vyhlásenia viny na hlavnom pojednávaní podľa § 257 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného zákona znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona nielen pri konaní o dohode o vine a treste. V danom prípade obžalovaný vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe a súd jeho vyhlásenie prijal, pričom obžalovaný učinil vyhlásenie neodvolateľne bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške trestu. Takýto postoj obžalovaného je preto potrebné vyhodnotiť v nadväznosti na analogické použitie ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona a pristúpiť k mimoriadnemu zníženiu trestu o 1/3 pod dolnú hranicu (1/3 z dolnej hranice 84 mesiacov je 28 mesiacov a mimoriadne znížená dolná hranica je tak 56 mesiacov, 4 roky a 8 mesiacov). Bez aplikácie tohto ustanovenia by totiž uložený trest nedostatočne zohľadnil obžalovaným realizované vyhlásenie o vine, ktoré je neodvolateľné a bolo z hľadiska ďalšieho postupu veľmi významné, keďže v rozsahu priznania obžalovaného sa nevykonalo kontradiktórne hlavné pojednávanie. Bolo preto úplne namieste vyhlásenie obžalovaného o vine zohľadniť a mimoriadne znížiť trest o celú jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby odňatia slobody v súlade s ustanovením § 39 ods.

2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona tak, ako to vyplýva zo Stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Aj keď je analógia Trestného zákona neprípustná v zmysle rozširovania podmienok trestnosti činu nad rámec zákona, avšak v iných smeroch je prípustná, ak v prospech páchatel'a odstraňuje medzeru v zákone a zodpovedá zmyslu a významu riešenej otázky vo vzťahu k analogicky použitému ustanoveniu.

Poukazujúc na vyššie uvedené súd u obžalovaného použil analógiu ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. pre ukládanie trestu. Podľa § 39 ods. 4 Tr. zák. v konaní o dohode o uznaní viny a prijatí trestu môže súd uložiť trest odňatia slobody znížený o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom určenej trestnej sadzby. Účel trestu bude možné dosiahnuť aj trestom odňatia slobody kratšieho trvania, preto mu uložil trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 8 mesiacov nepodmienečne. Keďže obžalovaný nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin, súd ho zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona pre výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Takto uložený trest predstavuje podľa názoru súdu trest, ktorý vzhľadom na spáchanú trestnú činnosť v adekvátnej miere zasiahne do života obžalovaného a bude predstavovať spravodlivý postih za protispoločenské konanie obžalovaného.

Obžalovaný svojím motorovým vozidlom Mercedes Benz prevážal migrantov cez územie Slovenskej republiky, a teda toto motorové vozidlo bolo priamo použité na páchanie trestnej činnosti, preto súd uložil jeho prepadnutie.

S ohľadom na závery znaleckého posudku z odboru kriminalistiky, ktoré preukázalo, že obžalovaný jednak komunikoval s osobou označenou ako B. J., nakoľko to aj sám obžalovaný pri vykonávaní dokazovania pri oboznamovaní prílohy znaleckého posudku uviedol v rámci vyjadrenia a zároveň boli týmto mobilom zasielané aj súradnice s označením Medzilaboriec, súd uložil aj trest prepadnutia veci, a to mobilného telefónu obžalovaného. Prepadnuté veci boli použité pri páchaní trestnej činnosti, konkrétne na komunikáciu a prepravu, preto považuje súd aj ukládanie tohto trestu za odôvodnené.

Súd sa zaoberal aj otázkou uloženia trestu vyhostenia. S ohľadom na skutočnosť že obžalovaný je občanom C., teda štátu s problémom občianskej vojny a zároveň má štatút utečenca v I., B. jeho súčasné povolenie na pobyt v I. platí do 29.8.2025, neprichádzalo podľa názoru súdu do úvahy uloženie aj tohto trestu, nakoľko po výkone nepodmienečného trestu by už nebolo platné povolenie na pobyt v I., čo by mohlo komplikovať vykonanie tohto trestu. Zároveň by však súd považoval súčasné uloženie nepodmienečného trestu vo výmere 4 roky a 8 mesiacov a trestu vyhostenia za neprimerane prísne, a aj z toho dôvodu trest vyhostenia obžalovanému neuložil.

K obhajcom predloženým rozsudkom Okresného súdu Prešov, Okresného súdu Bardejov a Okresného súdu Poprad považuje súd za potrebné uviesť, že vzhľadom na absenciu odôvodnenia týchto rozsudkov, nie je reálne možné vyhodnotiť konkrétne okolnosti, ktoré viedli súdy k aplikácii ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona. V aktuálne rozhodovanej trestnej veci súd mimoriadne okolnosti prípadu v zmysle § 39 ods. 1 Trestného zákona nezistil. Obžalovaný vo svojej výpovedi poukázal na jeho snahu vrátiť sa k svojmu normálnemu životu, nakoľko má rodinu, deti a manželku a v minulosti sa nedopustil žiadneho protiprávneho konania. Tieto skutočnosti súd vyhodnocuje ako skutočnosti skôr bežné, pričom v rámci vykonávania dokazovania žiadne mimoriadne okolnosti pre aplikáciu ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona súd nezistil.

Ak obhajca poukazuje na nehospodárnosť ukladania trestu nepodmienečného s poukazom na náklady vynaložené štátom ročne na jedného väzňa, má súd za potrebné uviesť, že takáto argumentácia by mohla viesť až k absurdným záverom. Obžalovaný porušil záujem chránený Trestným zákonom a zákonodarca stanovil ako trest odňatia slobody za obžalovaným spáchaný trestný čin vo výmere 7 až 10 rokov. Aj keď súd má v rámci aplikácie ustanovenia § 39 Trestného zákona právny rámec na individualizáciu trestu, nie je možné stotožniť sa len skonštatovaním, že je pre štát ekonomicky nevýhodné vynakladať náklady na väzňa, nakoľko takýmto odôvodnením by bolo možné argumentovať pri každom trestnom čine, kde by bolo potrebné ukladať nepodmienečný trest odňatia slobody. Takáto argumentácia by napokon viedla k znegovaniu generálnej aj individuálnej prevencie trestu.

K predloženým rozhodnutiam Európskeho súdu pre ľudské práva súd poznamenáva, že sa tieto týkali civilných konaní, no aj napriek tomu, je zrejmé, že predvídateľnosť práva by mala platiť aj v trestnom práve. V prejednávanej veci však súd mimoriadne okolnosti pre aplikáciu ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona nezistil, preto ani nebolo možné vzťahovať obhajobou predložené trestné rozhodnutia Okresných súdov v obdobných veciach na tento prípad. Práve z tohto dôvodu následne nie je možné ani predložené rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva aplikovať na tento konkrétny prípad. Ani o diskriminácii obžalovaného vo vzťahu k predloženým rozhodnutiam Okresných súdov nemožno hovoriť, pretože nevychádzajú z totožných pozícií, keďže mimoriadne okolnosti v zmysle § 39 ods. 1 Trestného zákona, ktoré boli v predložených rozhodnutiach zistené v teraz rozhodovanej veci podľa názoru súdu zistené neboli.

Rozhodnutie o ochrannom opatrení, a to zhabaní vecí – mobilného telefónu zn. S., T. X : XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, T. X: XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX a mobilného telefónu zn. C. S., T. nezistené, vzhľadom na potrebu ďalšieho dokazovania, súd vyhradil verejnému zasadnutiu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od jeho oznámenia na Okresnom súde Humenné. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku. Rozsudok môže odvolaním napadnúť prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku, obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody, zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní vecí. Osoba oprávnená podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môže ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba. Po vyhlásení rozsudku sa môže oprávnená osoba odvolania výslovne vzdať.